

Guanyar el cel

Tal com ens recorden les festes d'aquests dies, fa dos mil i pocs anys els àngels del cel baixaren en masses corals per anunciar el naixement del Salvador, fet que els bons cristians celebren menjant i bevent

copiosament en honor d'aquell infant tan pobre que, per falta de diners i de seguretat social, hagué de vindre al món en un estable, entre un ase i un bou. Els àngels cantors, i després els evangelis, asseguruen que vingué a salvar-nos de la mort, a assegurar-nos una immortalitat feliç i contemplativa a condició de creure en ell i de seguir més o menys el seu exemple. Estem avisats, doncs, i a pesar dels grans convits nadalencs tenim un camí per guanyar-nos la vida futura, que és un propòsit no gens menyspreable. Hi ha diferents maneres d'assegurar-se la glòria eterna, que és l'objectiu (o l'invent, o la fantasia) més sublim dels humans. Ja ens ho va recordar aquell infant quan es va fer adult i es convertí en un predicador memorable: de què ens serveix guanyar el món si perdem l'ànima? La qüestió és com farem que l'ànima no es perda, que tinga llarga vida celestial: què hem de fer per guanyar-nos el cel. Una vida virtuosa no sempre és prou garantia, perquè tothom pot tindre un mal moment, caure en pecat al final, i acabar en les flames eternes, tal com demostra a bastament la *Divina Comèdia*, i com ens descrivien amb exemples il·lustrats el catecisme i els llibres de pietat infantils: un petit pecadet solitari, un accident sobtat abans de tindre temps de confessar-se, i el foc perpetu era segur (els redactors d'aquells horrors no devien ser conscients de la inhumana i cruel injustícia...). Entre tanta incertesa hi ha, tanmateix, alguns procediments acreditats per aconseguir la certesa d'un trànsit positiu, i no haver de viure en l'angoixa del dubte, com vivien els luterans i els jansenistes de Port-Royal: són un dels escollits, es preguntaven o, faça el que faça, seré condemnat pels misteriosos designis divins? Un dels procediments, d'origen místic i francès, són els nou primers divendres de mes, promesa de Crist a santa Marguerite Marie d'Alacocque: combregueu nou divendres seguits en honor del Cor de Jesús i, passe el que passe, morireu en gràcia i amb passaport segur al paradís. Un altre

Joan Francesc Mira

sistema, d'origen administratiu i vaticà, és adquirir –jo ho vaig fer, fa molts anys– un document firmat i segellat en l'oficina romana corresponent, segons el qual, i després de pagar prèviament la taxa reglamentària, la benedicció apostòlica de Sa

Santedat –en el meu cas era l'amable Joan XXIII– garanteix que en l'instant de la mort, pronunciant el nom de Jesús, se us obriran les portes del cel; o almenys les del purgatori, si és que encara n'hi ha.

El tercer sistema clàssic i acreditat és el martiri: feu-vos matar per la fe, i la glòria és immediata i segura, tant si heu mort sota les urpes dels lleons com si heu caigut sota els trets d'un escamot d'insensats. Amb aquest procediment l'església ha omplert el santoral al llarg dels segles, i encara l'omple en circumstàncies especials: només heu d'anar-hi afegint els màrtirs de la *Cruzada española*, que són inabombables, beatificats a centenars pels darrers papes amb gran goig i alegria del poble fidel. Ara bé, pel que sembla, l'islam manté amb molt més vigor que el cristianisme la fe en la mort voluntària (matant algun infidel de passada, si pot ser), l'Alcorà és més potent que l'Evangelí, i Mahoma convenç més que Jesucrist a l'hora de fer-se o deixar-se matar. No tinc notícia de voluntaris cristians per al martiri, disposats a volar directament al paradís pel procediment de bomba en la cintura, camió amb explosius o avió precipitat contra edifici singular. Si això és un xoc de civilitzacions, els fidels radicals de l'islam xoquen amb més decisió, no hi ha dubte: ells creuen en el paradís, i els cristians ja no. Qui sap si el seu paradís és més atractiu que el nostre. O deu ser que els fidels cristians són més molls, més covards o més pacífics, que recorden de tant en tant l'escena tendra de Betlem (seguida per la ferocitat de la mort dels petits innocents), o simplement que volen guanyar el cel de forma còmoda i tranquil·la. Jo, en qualsevol cas, que mai no he tingut ni una remota vocació de màrtir actiu o passiu, ja vaig fer, al final de la meua infantesa, una prudent inversió en valors segurs, com aquells nou primers divendres de mes. Bon any 2014, per tant, i al cel ens trobarem, si ens el guanyem.

“No tinc notícia de voluntaris cristians per al martiri, disposats a volar directament al paradís pel procediment de bomba en la cintura, camió amb explosius o avió precipitat contra edifici singular. Si això és un xoc de civilitzacions, els fidels radicals de l'islam xoquen amb més decisió, no hi ha dubte: ells creuen en el paradís, i els cristians ja no. Qui sap si el seu paradís és més atractiu que el nostre”